

אמרתי שאני לא יכול להסכים לזה בלי הסכמתו של ד"ר רוטין, אולם אני מסכים רק בנוגע לאדמת מצעוב, שעל 4,000 לא"י אלה נחליט ע"ח תקציב שנת ת"ש. על השאר נדון עם מחלקת ההתישבות. אם רופין יסכים מוטב, ולא - יובא הענין בפני ההנהלה.

סמוראק נשאר לשוחח אתי על הסצב הפנימי בישוב. מדבריו הבינתי שלציונים הכלליים ב" אין עמדה מאוחדת, ואין גם עמדות בהירות. ההתרוצצות היא לא רק בין שתי דעות, אלא כמעט בקרב כל איש ואיש.

נכנסתי לישיבת הועד הלאומי. שמעתי את הדו"ח של שרתוק, מוסינזון וברלין.

היה דבר מה חדש ומפתיע בסיפורו של מוסינזון על הפגישה שלו וסל ד"ר גולדמן עם מחבר האנגלי בועדת הסנדסים, הלורד הנקל. הוא קיבל אותם ברצון וגם שוחח אתם זמן ארוך מכפי שקצב להם.

שאל מיד לעמדת הצרפתים. כאשר הסבירו לו, אם כי שתי הסרינות ידירות הן בטעם, כמזרח הן נפרדות זו מעל זו, הודה שזהו הסצב. התעניין בסיבת התנגדותנו לספר הלבן. הודה שיש לנו יסוד להתנגד. הודיע שהוא בלתי תלוי בדעת הממשלה.

ברלין מסר דו"ח עבום על חולשת התנועה הציונית באמריקה ועל

פחד היהדות האמריקאית מפני אנטישמיות.

לאחר ביקורי הקצר באמריקה לפני ועדות לונדון לא היו דברים אלה חדשים בשבילי, אם כי אין לי ספק שאם תעשה פעולה נסרצת בקרב הנוער והאינטליגנציה היהודית - לאו דווקא בין הציונים הרשמיים - אפשר לשנות את הסצב.

הזמנתי את ויינשטיין לשוחח אתי מיד לאחר ישיבת הועד הלאומי.

אמרתי לו ש"יבלתי אתמול מכתב מאת ארגון "התקומה" ועניתי מה שעניתי. אמרו לי שהוא חבר "התקומה". לא חשוב לי מה היא עמדת האירגון שלו, איני מחשיב אירגונים אלא אנשים ואני רוצה לדעת מה היא עמדתו הוא. אם כי הוא היה רביזיוניסטים, יצא את המפלגה הזאת, עזב - כמרוסה - גם את מפלגתו החדשה ולא פעם חלקתי עליו, חשבתי אותו תמיד לציוני, ואגן, לדגה לדעת מה עמדתו בשאלה היחידה שהיא - לדעתי - השאלה הקובעת את הציונית, שאלת המלחמה בספר הלבן.